

Ангел Каралийчев

Приказка за лакомата щука

Там, където Камчия се влива в Черно море, има стари върби. Под върбите се точи бяла пътека. Тя води към една малка къща с един прозорец, който нощем свети като око на котарак. Дворът на къщата е обрасъл с пача трева, а по затрънения плет пълзят тикви и кратуни. Веднъж стопанинът на къщата се върна от риболов, простря мрежата си върху пачата трева да съхне и рече:

– Като се наведох да изтегля мрежата на брега, часовникът ми падна от джоба в реката. Съблякох се, девет пъти слизах под водата, ала не го намерих. Много хубав часовник беше. Нощем ми чуруликаше като птиче до главата. Две години отделях настрана от залька си, за да го купя. Думах си: „Като порасне Нунето, ще му го подаря.“

– Нищо, татко – обади се малкият Наум, синът на рибаря.

– Аз, като порасна, ще стана часовникар и ще ти направя за всеки джоб по един часовник.

Рибарят изсипа от торбата цял куп риба в една кофа, надяна кофата на ръката си и тръгна към града. Нунето слезе по бялата пътека и нагази в ситния речен пясък. Почна да събира седефени мидени черупки. Като му омръзнаха черупките, запретна си крачолите, влезе в реката и подгони малките чевръсти рибки.

– Защо пък и аз да не стана рибар? – си рече момчето и смъкна от главата си широката вехта бащина шапка. Наведе се и нагребва вода от реката. И не шеш ли, щом водата изтече, на дъното на шапката почна да се мята една сребърна рибка – катеринка. Мъничка, трепетна, светлоока. – Добре дошла! – викна зарадван Нунчо и почна да разглежда пленницата.

– Благодаля! – отвърна с тънко гласче рибката, по-тънко от гласчето на комар.

– Брей, ти си знаела български език, къде си го научила?

– Научих го доле клай големия пясък, когато беше лятото. Там под вълбите всеки ден иглаеха малки деца от забавачницата. Клатеха се на пясъка като патета. Биеха се за седефените мидени чепулки. Аз ги слушах, като пликазваха и научих езика им.

– Чудесно! – извика Нунчо. – само такава рибка като тебе не съм ял.

– Но защо искаш да ме ядеш? Ти да не си щука?

– Не съм щука аз, но ще те изям, защото не можеш да изговаряш буквата „р“.

– Моля ти се, бате Нунчо, пусни ме да си ида. Догодина на пясъка доле ще дойдат децата от първо отделение. Обещавам ти да науча от тях

буквата. Виновна ли съм, че най-наплед дойдоха да летуват на пясъка децата от детската градина и те ми станаха учители?

Нунчо се размисли. Спомни си за татковия си часовник и въздъхна.

– Защо въздишаш? – погледна го рибката с малките си като просени зрънца очета.

– Нищо. Спомних си за падналия тая сутрин във водата татков часовник. Много хубав часовник беше.

– Чувай – подскочи сребърната катеринка в шапката, – ако ме пуснеш, обещавам да намеля татковия ти часовник. Пусни ме бе, бате Нунчо, за една либка ще получиш един часовник. Малко ли е?

– Добре, ще те пусна. Ще седна ей тук на пясъка и ще чакам. Ако за един час време не се явиш да ми кажеш къде е часовникът, ще те нарека лъжкия.

– Майчице – провикна се катеринката, – аз съм най-честната либка в Камчия. Ако искаш, мога да ти донеса едно свидетелство от Либния областен съд за честност. Хайде пусни ме, че започвам да се задушавам. Не мога да живея да сухо. Нунчо я хвана с два пръста и я хвърли.

– Хопля! – извика катеринката и тупна надолу с главата в тихата вода на Камчия.

Нека сега оставиме Нунчо – той ще почака. Да надникнем под зеления подводен камък в дълбокия вир. Какво има там? Там има една лакома щука с дълга глава и с празен корем Щуката се пробужда. Излиза от дупката си. Бягайте, рибки златоперки! Щуката мръдна към брега. Видя, че върху един сух камък стои мокра жаба и квака.

– Какво правиш там? – извика щуката.

– Пея – отвърна гордо жабата. – Аз съм водно радио.

– Влез да попееш в моя корем! – тихо продума щуката, подскочи, отвори голямата си уста и налага жабата.

Завъртя се нагоре, надолу. Спря под един лешник, в чиито клони си беше свило гнездо едно сладкопойно птиче-славейче. В гнездото тревожно писукаха три малки пилета. Майката, кацнала на съседното клонче, ги мамеше:

– Насам, мамините, насам! Не бойте се! Разтворете си крилцата и махайте!

Птичетата излетяха едно след друго към нея. Натрупах се на клончето и го огънаха надолу.

– Вие сте чудни летци! – похвали ги майката. – Като пораснете, ще ви пратя на летището. Там ще се надбягвате със самолетите. Сега аз ще мина отвъд Камчия. Гледайте как летя и тръгвайте подире ми. Хайде!

Птичката се дигна над реката и малките рожбици се навървиха по-дире ѝ. Но щом като стигнаха наред реката, лакомата щука извика на най-подирното:

– Стой!

Птичето трепна. Сърцето му се сви. Забъркано се завъртя над водата. Крилицата му се пресякоха и то падна. Щуката го лапна и се втурна след другите две, но те вече бяха отвъд. Заплаха сиротните славейчета на брега за погубеното птиче толкова тъжно, че разплакаха шумките и камъните край брега.

А старата разбойница, щуката, отиде към дълбокия вир, подгони един рак напред, но той избяга назад. Озърна се. Видя в дълбочината нещо, свети като мида. И свети, и чука. „Какво ли е туй нещо? Дали е заядено? Ако е живо – ще го изям. Трябва да е живо, защото, ако беше умряло, нямаше да чука!“ – мъдро рече щуката и налага часовника на Нунчовия баща. Часовникът затрака в корема ѝ.

– Сега ще ида към белия пясък да закуся с катеринки – рече щуката и тръгна.

Стигна до пясъка, разтвори устата си и посегна безшумно да се приближи към сребърните рибки, които безгрижно играеха до брега. Но рибките чуха отдалеч чукането на часовника. Обърнаха се назад, видяха щуката и се пръснаха като малки стрели. Най-напред бягаше катеринката, която беше хванал Нунчо в шапката си. Тя не отиде навътре в реката да се скрие под някое коренче, а се спусна към пясъка, гдето беше седнал Нунчо. Изхвъркна нагоре и извика:

– Бате Нунчо, тичай за млежата! Подир малко аз ще ти докалам една щука до блага. Мятай отголе и млежата и я дай на татка си да я лазполи!

Нунчо се затече за мрежата, а катеринката се върна към щуката. Почна да бяга напреде ѝ, както лястовичка се вие пред някоя граблива птица, помами я към брега.

– Стой! – викна уморената щука и се блъсна на края. тогава Нунчо метна мрежата отгоре ѝ. Почна да я тегли към брега. Щуката дръпа назад, той – напред, щуката – назад, той напред, додето я измъкна на брега. Хвана я здраво за главата. Лакомата риба почна да го бие с опашката си, но Нунчо беше безстрашно момче и не я пусна. Отнесе я горе в къщи и я пусна да подскача върху пачата трева, докато капна от умора и омекна. Вечерта татко му се върна от пазар. Майката рече:

– Нищо няма за вечеря.

– Аз хванах щука, мамо – опечи я! – обади се Нунчо.

Баштата взе ножа, разпра щуката и като намери в корема часовника си, засмя се и поглади Нунча по главата:

– Ти си по-голям рибар от мене, сине! Ти вече ловиш шуки... и сребърни часовници.

– Дребна работа – отвърна Нунчо. – Когато порасна, аз ще хвана кит.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране: sir_Ivanhoe, август, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, август, 2008 г.

Издание:

Ангел Каралийчев. Приказен свят. Том втори, 1982
Издателство „Български писател“, 1982

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9077>]